

EVALUATIE VAN HET RUSSISCHE VERKIEZINGSRESULTAAT.

Door Victor A.C. Remouchamps. Luitenant kolonel der Artillerie (b.d.)

Politiek en militair analist

April 2018.

Inleiding.

“De Russische verkiezingen zijn geen attribuut van een democratie. De uitslag van de stemming geeft geen idee over de maatschappelijke en politieke tendensen, want zij is uitsluitend de uitkomst van het intensief toepassen van manipulatietechnieken met het massabewustzijn. Een klassieke analyse van de uitslagen van de verkiezingen in Rusland is een zinloze bezigheid, zelfs wanneer in theorie de telling van de stembiljetten technisch zou kloppen, dat wil zeggen niet vervalst is” (Vladimir Pastuchov, analist).

Als Westerse analytici nog de romantische gedachte koesteren dat het met de democratie in Rusland de goede kant op gaat, dan heeft de uitspraak van Pastuchov hen hopenlijk eindelijk uit hun lange winterslaap gewekt. Pastuchov heeft zich niet laten misleiden door het aantal kandidaten, gegoochel met cijfers en de jubelende kreten over het verkiezingsresultaat uit de krochten van het Kremlin. Zijn uitspraak is de zoveelste waarschuwing die Westerse politici ter harte moeten nemen en in hun politieke opstelling richting Moskou moeten meenemen.

De Kandidaten?

Om de verkiezingen een democratisch sausje te geven, kregen zeven – bij voorbaat kansloos geachte – tegenkandidaten middels posters en beperkte zendtijd bij geselecteerde uitzendgemachtigden een kans om bij het Russische electoraat enige bekendheid te

genereren. Omdat de zeven kandidaten nauwelijks bekend zijn in het westen is het informatief om in het kort hun achtergrond te belichten om vast te stellen hoe groot hun kansen waren bij de verkiezingen:

- **Sergeij Baburin** (1959) was de kandidaat van de splinterpartij "*Russische Volksunie*" Het voormalig parlementslid was betrokken bij verschillende conservatief-nationalistische bewegingen en partijen.
- **Pavel Grudin** (1960) is een agrariër die lang actief was voor de partij "*Verenigd Rusland*" Hij is onlangs lid geworden van de *Communistische Partij van de Russische Federatie*(CPRF).
- Grigori Javlinski (1952) is één van de oprichters en voormalige partijleider van *Jabloko*, een liberaal-democratische partij.
- **Xenia Sobchak** (1981) journalist en televisiepresentatrice. Heeft een liberaal-democratische profiel. Dochter van de voormalige burgemeester van Sint Petersburg en goede vriend van Putin, Anatoli Sobchak.
- **Maxim Surajkin** (1978) Leider van de partij *Communisten van Rusland* (KR)¹, niet vertegenwoordigd in de Duma. In het politieke spectrum staat deze partij uiterst links.
- **Boris Titov** (1960) is gevolmachtigd vertegenwoordiger van de president en hoofd van de organisatie "*Ondernemend Rusland*" Doet mee met de partij "*Groei*" waarvan hij voorzitter is. In het politieke spectrum staat deze partij aan de rechterzijde.
- **Vladimir Zhirinovskij**. (1946) Een nationalistische populist die sedert 1989 leider is van de *Liberaal Democratische Partij* van Rusland. Hij doet voor de zesde maal mee met de presidentsverkiezingen. In het politieke spectrum staat deze partij uiterst rechts/conservatief.

In feite kreeg alleen de partij van Pavel Grudin enige ruimte van Poetin om zich als een serieuze kandidaat te manifesteren. Om de andere kandidaten - zeker om Zhirinovskij - werd zorgvuldig en waterdicht *cordon sanitaire* gelegd, waardoor hun kansen vrijwel tot nul gereduceerd werden. De lancering van de voor het grote publiek onbekende Xenia Sobchak's politieke beweging was een geslaagde poging om verdeeldheid te zaaien onder eventuele tegenstanders van Poetin. In de ogen van de het Kremlin was haar partij niet meer dan een prettig ogend alternatief voor de werkelijke oppositie kandidaat Navalny die echter van de verkiezingen was uitgesloten. Kortom, het democratische sausje kreeg al snel na de presentatie van de kieslijsten een geur van pek en veren.

De proletarische vertaling van "Democratisch".

Het onderstrepen en versterken van de hegemonie van het zittende bewind is bij nationale verkiezingen in autoritaire staten het hoofddoel. In de afgelopen jaren was dat herkenbaar bij vorige democratische verkiezingen in Rusland, Turkije, Iran en een aantal Centraal-Aziatische staten. In de aanloop naar die verkiezingen wordt het tegenkandidaten op uiteenlopende manieren duidelijk gemaakt dat oppositie voeren zinloos is. Door dat prisma beschouwd, kan men zich dan ook afvragen waarom de zeven kandidaten tijd, energie en geld hebben gespenseerd aan hun kandidaatstelling.

Proletarische kiezen: Ballot-box stuffing (De vrouw op links stopt stapels stembiljetten in de stembus, gedekt door de vrouw op rechts)

De “gevaarlijkste” tegenstander, Alexy Navalny werd maanden voor de lancering van de verkiezingen geneutraliseerd door hem middels een gefingeerd justitieel onderzoek en een rechterlijke uitspraak, *kalt te stellen*. Hij

kon daardoor niet aan de verkiezingen deelnemen. Behalve het neutraliseren van tegenstanders waarbij moord in een van de straten van Moskou ook een geliefd middel is gebleken, is vervalsing ook een doeltreffend instrument. Een vervalsing kan op verschillende manieren en diverse plaatsen gerealiseerd worden. Van een paar van die vervalsingsmethoden zijn bij de afgelopen verkiezing heimelijk opnamen gemaakt en vooral de brutaliteit van de vervalsingsmethode is daarbij opvallend. (foto: screenshot)

Uit die opnamen wordt bevestigd dat vervalsing plaatsvindt op de plek waar de uitslagenprotocollen van de verschillende stembureaus worden samengebracht en de uitslagen per stembureau via een computersysteem naar de Centrale Kiescommissie in Moskou worden gestuurd. Van deze methoden zijn heimelijk opnamen gemaakt die snel op de bekende “social media” platforms werden getoond. In al deze gevallen werd de uitslag van deze stemlokalen ongeldig verklaard. Daarnaast kunnen de opkomstcijfers worden gefingeerd, bijvoorbeeld door leden van de lokale kiescommissie die het proces verbaal van de uitslag moeten invullen.

De principiële zwakte van de Russische verkiezingen (of sterkte, afhankelijk van de politieke opstelling) is niet het stemmengesjoemel die “You tube” herkenbaar aan de man kon brengen, maar het ontbreken van een vrije, objectieve en onafhankelijke meningsvorming bij het electoraat. De media, die daarvoor een belangrijk instrument vormt, zijn in de achterliggende decennia onder staatscontrole gekomen en het kan daarom geen verrassing zijn dat juist die media het belangrijkste manipulatie instrument van de vrienden van Poetin zijn geworden. Schrijvende pers en beeldscherm media hebben het Russische electoraat onophoudelijk gebombardeerd met de bekende boodschap dat Poetin Rusland weer de oude grandeur heeft teruggeven en alleen hij het Rusland naar de top van de grootmachten hiërarchie kan leiden. Andere geluiden werden al snel in de kiem gesmoord. Kranten, radio en TV uitzendgemachtigden bombardeerden het Russische electoraat onophoudelijk met de informatie dat:

- Het hedendaagse Rusland een beter imago heeft dan het post-Koude Oorlog Rusland uit de jaren '90 van het vorige millennium. Poetin is degene geweest die het verschil in die 20 jaar heeft gemaakt. Er wordt daarbij onophoudelijk gehamerd op de welvaartstoename, waarbij natuurlijk verzwegen wordt dat die welvaarts-groei hoofdzakelijk aan de olie en gas opbrengsten te danken was. De huidige karige tijden waarmee de doorsnee burger in de straat wordt geconfronteerd bemoeilijkt weliswaar het verder uitdragen van dit verblekende sprookje, maar is blijkbaar nog

niet in de hoofden van het electoraat doorgedrongen. De vraag is echter hoelang het Kremlin deze slechte boodschap nog weg kan houden uit de woonkamers van de bevolking;

- Rusland een baken van stabiliteit is. Vanzelfsprekend wordt daarbij de onrust in een van de buurlanden vet omrand: Oekraïne. Natuurlijk wagen de media het niet om daarbij aan te vullen dat de onrust in het oosten van Oekraïne wel door Moskou zelf wordt geïnitieerd. De onderliggende boodschap is dat niet stemmen op Poetin, het stemmen voor chaos en instabiliteit betekent: .
- Poetin de enige kandidaat is met een tas vol ervaring als staatsman en leider. Hij is in staat geweest om Rusland naar een grote internationale politieke hoogte te stuwen. Ondanks het boze Westen dat zich altijd tegen Rusland gekeerd heeft² en jaloers is op de verworvenheden uit het verleden van Rusland als supermacht uit de Sovjet periode. Het Westen dat:
 - Rusland in de “hereniging” met de Krim een actieve rol zou hebben gespeeld;
 - Rusland in de “burgeroorlog” in Oost Oekraïne participeert;
 - Rusland verantwoordelijk zou zijn geweest voor het neerschieten van MH 17;
 - Rusland zich digitaal en fysiek in de Amerikaanse verkiezingen van 2016 gemengd heeft en
 - Rusland verantwoordelijk zou zijn voor de zenuwgas-moord op de voormalige Russische GRU agent Kolonel Skripal en zijn dochter Julia in Salisbury, UK.

Onbewezen uitlatingen en beschuldigen en dus westerse leugens.

Het Democratische resultaat.

Vladimir Poetin kreeg voor zijn vierde termijn als president 56.411.688 stemmen. Dat is iets meer dan de helft van alle 108.997.370 kiesgerechtigden en een recordaantal in de Russische politieke geschiedenis³. De opkomst op 18 maart zou bijna 67,49% zijn geweest, twee procentpunt meer dan zes jaar geleden.

Alexy Navalny, voor de zoveelste keer gearresteerd

In hun eerste analyses twijfelen waarnemers en statistici of de verkiezingen eerlijker zijn verlopen dan in 2012. Hoewel de centrale kiesraad dit keer bij ontdekte malversaties sneller heeft ingegrepen, is volgens een bekende mathematicus circa 10% van de uitgebrachte stemmen statistisch onverklaarbaar. Er kunnen natuurlijk een aantal kanttekeningen worden geplaatst bij de uitslag, zoals de “Economist” schreef die stelde dat de uitslag niet verwonderlijk was wanneer “the main opponent (Alexei

*Navalny) is prohibited from participating in the presidential race, it is not so difficult to win with a crushing score.”*Bloomberg View” omschreef de uitslag treffend: “Putin managed to win over his most serious opponent - voter apathy”.

Politieke tegenstanders van Poetin's "Verenigd Rusland" hebben onderstreept dat de uitslag vooral het gevolg is van "ballot-box stuffing" waarbij ongebruikte stembiljetten op de 'juiste' manier worden ingevuld en door iemand, vaak een lid van de kiescommissie, clandestien in de stembus wordt gedaan. Ook is het systeem van "multiple voting" gebruikt. Kiezers die illegaal in meerdere stembureaus hun stem uitbrengen. Een methode die ook door de Democratische Partij tijdens de Amerikaanse presidentverkiezingen in 2016 veelvuldig werd toegepast. In veel gevallen vereist dat de medeplichtigheid van leden van de kiescommissie. Hoewel CCTV camera's in de meeste grote steden deze illegale activiteit hebben vastgelegd, is de werkelijke omvang deze illegale activiteit door het ontbreken van camera's buiten de grote steden niet herkenbaar geworden. Een andere manier is het verschijnsel "carousel voting". In dat geval geeft iemand voor het stembureau een kiezer een stembiljet waarop Poetin is aangekruist met de opdracht om uit het stembureau met een leeg stembiljet terug te keren en dit te overhandigen aan de organisator van de carousel. Op deze manier weet de laatste zeker dat op Poetin is gestemd.

Wanneer in een analyse van de uitslag een foutpercentage van malversaties tussen de 5 en 10 procent wordt gerekend, inbegrepen een theoretische deelname van Alexeij Navalny zou de uitslag geen 76 zijn geweest, doch zelfs met 66 % blijft de winnaar van de verkiezing zonder twijfel Poetin met de communisten van Grudin in als verre tweede.

Wat is het effect?

De uitkomst van de verkiezingen van 18 maart is het resultaat van twintig jaar manipulatie en hersenspoeling; neutraliseren van ongewenste tegengeluiden; het succes van machinaties door politiek en staatsmedia; van de trollenfabriek in Sint Petersburg. Uit het resultaat spreekt helder dat Rusland van Poetin is en Poetin Rusland is. Niets meer, maar zeker niet minder. ("The Atlantic")

Deze foto genomen in een Russische supermarkt staat vast en zeker niet in één van de Staatscouranten

De vraag is nu wat het Rusland van Poetin nationaal en internationaal de komende zes jaar in petto heeft. Blijft de economische neergang zich voortzetten en de beurs van de doorsnee Rus en Russin smaller maken? Zal de smaller wordende beurs de ogen van die doorsnee Rus en Russin eindelijk doen opengaan en zal dan de onrust onder de Russische bevolking zo'n vorm gaan aannemen dat Poetin zijn (inter) nationale politieke koers moet wijzigen? De doorsnee Rus maakt zich

blijkbaar meer zorgen over de geïnstitutionaliseerde corruptie die hij en zij de schuld van de smalle beurs geven en niet het politieke wanbeleid van Poetin c.s. Uit een onderzoek daarnaar blijkt dat 9 van de 10 ondervraagden in Moskou die stelling onderschreven. Ook bleek slechts 49% van de ondervraagden van mening te zijn dat Rusland zich uit Syrië zou moeten terugtrekken. Bovendien zullen de gecombineerde veiligheid- en inlichtingendiensten er op toezien dat publieke verontwaardiging niet leidt tot daadwerkelijk verzet.

Rusland zal onder Poetin' s leiding blijven volharden in een antiwesterse koers. Rusland zal niet van plan zijn de politieke opstelling ten opzichte van Syrië en Oekraïne te veranderen. Rusland zal doorgaan met het verspreiden van nepnieuws om democratische processen digitaal te verstoren om westerse samenlevingen en allianties te destabiliseren. Rusland zal herhaaldelijk zijn gas- en olietoeleveringen aan het westen als politieke instrument gebruiken om westerse politieke kompasrichtingen in lijn te brengen met die van Moskou. Daarom is het onverstandig om gas contracten met Gazprom aan te gaan en daardoor het hoofd in de politieke wurgketting van Moskou te zetten. Gezien de zwakke Europese opstelling, kan alleen de huidige Amerikaanse President tegengas bieden. Hopelijk zal een directe confrontatie met president Trump binnen afzienbare tijd leiden tot een normalisatie van de betrekkingen.

Een omzwaai in zijn buitenlandse politiek gebeurt alleen als een autocratisch leider zoals Poetin geen andere uitweg geboden wordt om tot normalisatie van de politieke verhoudingen te komen, dan conformeren met het aanbod. Poetin moet beseffen dat de USA als energie toeleverancier binnen een aantal jaren de topositie van Rusland zal overnemen en Trump mede door zijn verscherpte succesvolle sanctiebeleid vanuit een positie van sterkte, eventuele onderhandelingen met Poetin kan ingaan. Trump zal bij Poetin ongetwijfeld een aantal eisen op tafel leggen die kunnen leiden tot een koerswijziging in Moskou. Terugtrekking uit Oekraïne zal een van de agendapunten zijn, die kan leiden tot een mogelijke verzachting van het sanctiebeleid.

Hoewel Poetin van een ander kaliber is dan de rocket man in Pjong Yang, kan de manier waarop Trump die heeft aangepakt, wellicht een aanwijzing zijn voor de manier waarop hij Poetin zal moeten benaderen.

¹ Communistische Partij van Rusland/KR is een partij die strikt gebaseerd is op de beginselen van het Marxisme-Leninisme, dit in tegenstelling tot de "Communistische Partij van de Russische Federatie"/CPRF die zichzelf beschouwd als de opvolger van de Communistische Partij van de Sovjet Unie. De "Communistische Partij van Rusland/KR" beschouwd de "Communistische Partij van de Russische Federatie/CPRF" als een partij die de binding met het Marxisme heeft verloren. In het politieke spectrum staat de "Communistische Partij van Rusland" uiterst links.

² Waarbij de gemanipuleerde en voor een belangrijk deel uit geschiedvervalsing bestaande gebeurtenissen zoals Napoleon, de Eerste Wereldoorlog en operatie "Barbarossa" uit 1941 altijd de hoofdrol spelen

³ Dmitri Medvedev kreeg in 2008 meer dan 52 miljoen stemmen.